

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobkyně: **R. S.**, narozená X
bytem X

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 11. 2024, č. j. X, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2024, č. j. X, jímž byly podle § 90 odst. 5 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuty její námitky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6. 8. 2024, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o invalidní důchod, a to pro nesplnění podmínky dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť podle posudku o invaliditě Institutu posuzování zdravotního stavu (dále jen „IPZS“) ze dne 5. 8. 2024 nebyla žalobkyně invalidní, jelikož z důvodu dlouhodobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nepríznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla pouze o 25 %. Současně se žalobkyně domáhala toho, aby soud žalované uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě nejprve stručně popsala, že byl její zdravotní stav posouzen lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení v Mostě tak, že byla její žádost o invalidní důchod zamítnuta z důvodu poklesu pracovní schopnosti toliko o 25 %, a to na základě chronického polyartrotického syndromu. Toto onemocnění však bylo u žalobkyně diagnostikováno nově, přičemž tedy nebylo předmětem její dřívější žádosti o invaliditu v roce 2022, kdy jí byla na základě diagnózy chronické obstrukční plicní nemoci (CHOPN) s astmatem stanovena míra poklesu pracovní schopnosti o 30 %. Od té doby se zdravotní stav žalobkyně zkomplikoval novým onemocněním pohybového aparátu, jakož i zhoršením CHOPN, jak plyne dle jejího tvrzení z odborných lékařských vyšetření. Žalobkyni byla na doporučení závodního lékaře také dána výpověď ze zaměstnání ze zdravotních důvodů. Žalobkyně tudíž nesouhlasila s aktuálním posouzením jejího zdravotního stavu posudkovou lékařkou žalované. Byť bylo v napadeném rozhodnutí změněno posouzení primárního onemocnění žalobkyně na CHOPN tak, jako tomu bylo v roce 2022, procentuální vyjádření poklesu její pracovní schopnosti nicméně zůstalo na 25 %. Napadené rozhodnutí tak žalobkyně označila za zmatečné.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě úvodem zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení a obsah žalobních námitek. Následně připomněla dotčená zákonná ustanovení týkající se posuzování invalidity, přičemž soudu navrhla, aby žalobu zamítl pro nedůvodnost. Žalovaná dále uvedla, že bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě odborného posudku IPZS o invaliditě žalobkyně ze dne 7. 11. 2024, jenž byl posudkovou lékařkou vyhotoven právě pro účely řízení o námitkách. Posudková lékařka IPZS přitom ve věci shledala, že žalobkyně není invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť z důvodu dlouhodobě nepřítomného zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla pouze o 25 %. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepřítomného zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobkyně bylo vyhodnoceno zdravotní postižení uvedené v kapitole X, odd. B, položce 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Posudek IPZS ze dne 7. 11. 2024 dle názoru žalované splňuje požadavek na úplnost, celistvost a přesvědčivost, přičemž se také vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi. S ohledem na námitky žalobkyně pak žalovaná v řešeném případě navrhla, aby soud nechal vypracovat posudek o poklesu pracovní schopnosti žalobkyně posudkovou komisí MPSV.

Ústní jednání

4. Žalobkyně při jednání soudu, které bylo nařízeno na den 16. 7. 2025, plně odkázala na argumentaci obsaženou již v podané žalobě. Poukázala též na závěr plynoucí z posudku posudkové komise MPSV. Zároveň konstatovala, že ve věci nežádá náhradu nákladů soudního řízení.
5. Žalovaná se z účasti na jednání soudu písemně omluvila, přičemž nepožádala o odročení jednání a plně odkázala na obsah svého vyjádření k žalobě. Soud proto podle § 49 odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve věci jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalované.

6. Soud v rámci daného jednání v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování čtením posudku posudkové komise MPSV ze dne 21. 5. 2025, který nechal soud vypracovat pro účely předmětného soudního řízení, včetně protokolu o jednání posudkové komise z téhož dne.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 6. 8. 2024, č. j. X, zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod, a to pro nesplnění podmínky dle § 38 zákona o důchodovém pojištění, neboť podle posudku o invaliditě IPZS ze dne 5. 8. 2024 žalobkyně nebyla invalidní, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla toliko o 25 %. Proti odkazovanému rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení žalobkyně podala dne 28. 8. 2024 námitky (pozn. soudu – označené žalobkyní jako odvolání). V řízení o námitkách byl znovu posouzen zdravotní stav žalobkyně posudkovou lékařkou IPZS. V rámci posudku o invaliditě IPZS ze dne 7. 11. 2024 pak bylo konstatováno, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole X, odd. B, položce 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti o 25 %. Žalovaná následně ve věci vydala již shora rekapitulované napadené rozhodnutí, kterým námitky žalobkyně zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení.
9. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Z odst. 2 citovaného ustanovení dále vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
10. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odst. 4 odkazovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti

nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

11. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odst. 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odst. 7 uvedeného ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.
12. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že je-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.
13. Podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity lze horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti zvýšit až o 10 procentních bodů v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici (odst. 1), nebo v případě, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pojištěnce má takový vliv na jeho schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace, že pokles pracovní schopnosti pojištěnce je větší, než odpovídá horní hranici (odst. 2). Zvýšení horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti podle odstavců 1 a 2 zároveň nesmí v úhrnu převýšit 10 procentních bodů (odst. 3).
14. Napadeným rozhodnutím byla v projednávané věci fakticky zamítnuta žádost žalobkyně o invalidní důchod s odůvodněním, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla pouze o 25 %, přičemž pro vznik nároku na invalidní důchod je dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění nutné, aby míra poklesu pracovní schopnosti byla minimálně 35 %.
15. Soud připomíná, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce právě ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňovala podmínky invalidity, tedy zda u ní došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně potřebnou dobu pojištění získala.

16. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky IPZS v rámci námitkového řízení o míře poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Soud se s tímto závěrem posudkové lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od posudkové komise MPSV, která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Tato posudková komise nově posoudila celkový stav žalobkyně, pokles její pracovní schopnosti a zaujala posudkový závěr o invaliditě žalobkyně.
17. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí MPSV soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, přičemž byl posudek ze dne 21. 5. 2025 vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace (tj. kompletní spisové dokumentace shromážděné v rámci daného řízení, zdravotnické dokumentace praktického lékaře MUDr. K. P. a žalobkyní předložené lékařské zprávy z plicního vyšetření) a vlastního vyšetření žalobkyně posudkovou komisí MPSV. Žalobkyně tedy byla jednání posudkové komise MPSV přítomna a přímo při jednání této komise byla vyslechnuta a vyšetřena odborným lékařem z oboru interního lékařství. Zdravotní stav žalobkyně byl též konzultován se specialistou v oboru léčebné rehabilitace. Dále je z posudkové dokumentace seznatelné, jaké konkrétní lékařské nálezy, zprávy, vyšetření a další listiny měla posudková komise MPSV k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů, zdravotní dokumentace praktického lékaře, spisové dokumentace OSSZ, spisové dokumentace námitkového řízení a vlastního vyšetření žalobkyně při jednání posudkové komise MPSV, pak tato posudková komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně invalidní pro invaliditu prvního stupně dle podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.
18. Posudková komise MPSV konstatovala, že se u žalobkyně jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je CHOPN bronchopulmonální II. stupně s astmatickou složkou, středně těžká obstrukční ventilační porucha, bez projevu klidové respirační insuficience, částečná reverzibilita obstrukce BDT (při posledním spirometr. nálezu zlepšení ventil. funkcí), na léčbě IKS/LABA, přičemž žalobkyně nemá imunomodulační léčbu a není kortikodependentní.
19. Míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně posudková komise MPSV hodnotila podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to dle její kapitoly X, odd. B, položky 1b. Pro dané zdravotní postižení přitom stanovuje odkazovaná příloha k vyhlášce rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti 15 až 30 %. Posudková komise MPSV pak na základě nadepsaného zdravotního postižení žalobkyně stanovila konkrétní míru poklesu její pracovní schopnosti na 30 %, avšak vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu žalobkyně tuto hodnotu dle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity zvýšila o 5 % – tj. celkově na 35 %. Současně vyložila, že funkční kritéria uvedená v kapitole X, odd. B, položky 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity žalobkyně zcela jistě nesplňovala. Uvedla tedy, že se u žalobkyně z funkčního hlediska jednalo o invaliditu prvního stupně, neboť na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

základě komplexního zhodnocení odborných nálezů, prostudování zdravotní dokumentace a vyhodnocení funkčních dopadů dominujícího onemocnění, vyšetření specialistou z oboru interního lékařství při jednání posudkové komise MPSV, konzultace zdravotního stavu z doložené zdravotní dokumentace se specialistou v oboru léčebné rehabilitace, a s akceptováním uváděných subjektivních potíží žalobkyně, z funkčního hlediska nebyla naplněna kritéria pro invaliditu druhého či třetího stupně. Žalobkyně přitom byla dle posudkové komise MPSV obecně schopná vykonávat pomocné dělnické práce v bezprašném prostředí a bez práce v nepříznivých klimatických podmínkách v kratším pracovním úvazku.

20. Posudková komise MPSV se tedy neztotožnila s posudkem posudkové lékařky IPZS v rámci námitkového řízení (resp. i prvostupňového řízení).
21. Soud zhodnotil výše odkazovaný posudek posudkové komise MPSV ze dne 21. 5. 2025, který představuje stěžejní důkaz v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že byl vypracován po náležitém posouzení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace, odborných lékařských nálezů a vlastního vyšetření žalobkyně posudkovou komisí MPSV. Soud proto považuje posudek posudkové komise MPSV ze dne 21. 5. 2025 za úplný, a objektivní, přičemž neměl jakéhokoliv důvodu zpochybnit v něm uvedené lékařské závěry. Tyto závěry se totiž nejeví zjevně nelogické či svévolné, naopak je soud hodnotí jako přesvědčivé a dostatečné pro přijatý závěr. K tomu je třeba zdůraznit, že odborné posudkové závěry nepodléhají hodnocení soudu z hlediska jejich správnosti, neboť k tomu soud nemá odborné lékařské znalosti. Soud zároveň podotýká, že posudek ze dne 21. 5. 2025 nebyl žádným z účastníků zpochybňován, a tudíž s ohledem na vše, co bylo již shora popsáno, dospěl k závěru, že je předmětná žaloba důvodná, neboť žalovaná při rozhodování o námitkách žalobkyně vycházela z posudku posudkové lékařky IPZS, jejíž posudek však neodpovídal úplně a řádně zjištěnému skutkovému stavu.
22. S dříve popsaným závěrem posudkové komise MPSV se tedy soud ztotožnil a za daného stavu věci neshledal potřebu, aby byl tento posudek ze dne 21. 5. 2025 doplňován či aby byl případně v řešené věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí MPSV, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, odpovídá též ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92).
23. Vzhledem ke všemu výše uvedenému tak soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaná totiž při svém rozhodování vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu, což zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud proto výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Bude proto na žalované, aby v projednávaném případě o námitkách žalobkyně znovu rozhodla.
24. Jelikož měla žalobkyně ve věci plný úspěch, měla ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. vůči žalované též právo na náhradu nákladů řízení, tohoto práva se však žalobkyně při jednání soudu výslovně vzdala. Žalované náhrada nákladů řízení nenáleží, neboť neměla ve věci úspěch a dle § 60 odst. 2 s. ř. s. jí v tomto typu řízení ani právo na náhradu nákladů

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

řízení nepřísluší. Soud proto výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 16. července 2025

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.